

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/409/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8815201831
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8815201831.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Martina Kopinu, v právnej veci žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335, 004 proti žalovaným: 1/ E. Y., nar. XX.X.XXXX, bytom XXX XX J. XXX, 2/ T. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX J. XXX, o zaplatenie 16.367,81 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 4C/106/2015-36 zo dňa 28.05.2015, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí návrhu v rozsahu nepriznaných 6,59 % p. a. úrokov za úver zo sumy 15.068,67 Eur od 12.12.2014 do zaplatenia.

Priznáva žalovaným 1, 2 právo na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd 1. inštancie žalovaným v 1/ a 2/ rade uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 16.219,81 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 16.219,81 eur od 12. 12. 2014 až do dňa zaplatenia, ako aj uhradiť trovy konania vo výške 982 eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných. Druhým výrokom žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

2. Právne odôvodnil súd 1. inštancie svoje rozhodnutie ust. § 457 Obchodného zákonníka a ust. § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3 a 5 a § 517 Občianskeho zákonníka.

3. Súd 1. inštancie vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, kde sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Aj napriek tomu, že ide o úverovú zmluvu, ktorá sa riadi režimom Obchodného zákonníka, ako už súd uviedol vyššie, v danom prípade sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral žalobca ako dodávateľ a žalovaní ako spotrebiteľia, pričom obsah zmluvy bol daný žalobcom bez možnosti žalovaných privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, úprava ktorých je v Občianskom zákonníku pre spotrebiteľa výhodnejšia. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že žalobca a žalovaní v 1/ a 2/ rade ako dlžníci uzavreli dňa 07.11.2012 zmluvu o medziúvere č. 2888033 1 02 a stavebnom úvere č. 2888033 4 01. V zmysle zmluvy žalobca ako veriteľ poskytol dlžníkovi medziúver na základe uzatvorenej zmluvy o stavebnom sporení. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie medziúveru vo výške 16.300 eur, ktorý sa po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok mal zmeniť na stavebný úver pod číslom 2888033 4 01 vo výške 10.251,36 eur. Keďže nastali podmienky predpokladané v zmluve tým, že

dlužník podstatne porušil zmluvu, žalobca dňa 11.12.2014 vyhlásil mimoriadnu splatnosť celého úveru a zároveň žiadal oboch žalovaných o okamžité vrátenie celého zostatku úveru. Súd 1. inštancie mal za preukázaný nárok na zaplatenie istiny v sume 16.219,81 eur. Do podania návrhu nebola pohľadávka žalobcu s príslušenstvom uhradená, preto zaviazal na jej zaplatenie žalovaných v 1/ a 2/ rade a návrhu v uvedenom rozsahu vyhovel. Jedná sa o istinu úveru, ako ja o úrok z úveru do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Do uvedenej sumy súd nezarátal poplatky za vedenie úverového účtu v sume 58 eur a poplatky za upomienky v sume 90 eur. V danej právnej veci žalobca pristúpil k zosplatneniu celého úveru ku dňu 11.12.2014, teda týmto dňom sa stal splatný celý úver, zo strany žalobcu došlo k určaniu lehoty predčasnej konečnej splatnosti úveru a súd preto dospel k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na úroky z úveru iba do dňa 11.12.2014, potom už nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. Obdobný názor je vyslovený aj v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.10.2014 sp. zn. 5Co/223/2014, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/85/2013 zo dňa 25.10.2013, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/83/2013 zo dňa 07.05.2014. Vzhľadom na vyššie uvedené súd 1. inštancie žalobcovi nepriznal nárok na úrok z úveru vo výške 6,59% ročne zo sumy 15.098,67 eur od 12.12.2014 do zaplatenia a v tejto časti žalobu zamietol.

4. Súd žalobcovi nepriznal nárok na poplatky za upomienky spolu v sume 90 eur, ktoré boli splatné dňa 31.10.2013 v sume 15 eur, dňa 30.11.2013 v sume 15 eur, dňa 31.12.2013 v sume 15 eur, dňa 30.04.2014 v sume 15 eur, dňa 31.05.2014 v sume 15 eur, dňa 30.6.2015 v sume 15 eur. V danom prípade sa jedná o sporové konanie a sporové konanie je konaním návrhovým. Žalobca je povinný k žalobe pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, resp. uviesť dôkazy, ktoré v priebehu súdneho konania navrhuje vykonať. Jedná sa o jeho dôkaznú povinnosť a práve v sporovom konaní je nesplnenie dôkaznej povinnosti spojené s procesnou zodpovednosťou za nedokázanie tvrdných skutočností, to znamená s neunesením tzv. dôkazného bremena. Kto a v akom rozsahu má dôkazné bremeno, určujú normy hmotného práva. Zásadne ho má ten, v koho záujme je dokázanie určitej skutočnosti. Nepriaznivé procesné dôsledky (neúspech v spore) stíhajú v sporovom konaní práve toho, kto neunesol dôkazné bremeno (neoznačil potrebné dôkazy alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané). Na základe uvedeného mal potom súd prvej inštancie za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno čo do tvrdenia o oprávnenosti výšky uplatnenej pohľadávky v časti nároku na poplatky za upomienky, pretože nepredložil žiadne také dôkazy, ktorými by bolo možné objektívne posúdiť a preveriť výšku pohľadávky, ktorú si uplatňuje, preto súd v tejto časti žalobu spolu s príslušenstvom zamietol. Žalobca nepreukázal súdu zaslanie upomienok a ani nepreukázal, že by mu za zaslanie týchto upomienok vznikli nejaké reálne náklady v uvedenej výške. Zároveň v prípade poplatku takéhoto typu zaň dodávateľ spotrebiteľovi neposkytol žiadne protiplnenie. Predmetný poplatok tak predstavuje iba ďalšiu sankciu v prípade omeškania spotrebiteľa s úhradami dlhu, nie iba skutočnú náhradu nákladov dodávateľa. Uplatňovanie uvedeného poplatku je možné zároveň považovať za priečiace sa dobrým mravom v zmysle § 3 a § 39 Občianskeho zákonníka. V danej súvislosti súd 1. inštancie poukázal aj na rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Brandenbure (Brandenburgisches Oberlandesgericht) z 21. júna 2006 č. k. 7 U 17/06, v ktorom sa uvádza, že už také poplatky ako poplatky za vydanie náhradnej kreditnej karty, vystavenie kvitancie v predpísanej pozemkovoknižnej forme, skúmanie a preverovanie pomerov a upomienky sú neprijateľné.

5. Žalovaní sa s plnením svojho peňažného záväzku dňom nasledujúcim po dni, ktorú im žalobca vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru poskytol, dostali do omeškania, preto ich súd zaviazal zaplatiť aj úrok z omeškania v súlade s príslušným ustanovením Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády a to vo výške 5 % ročne dňom nasledujúcim po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, teda dňom 12.12.2014 do zaplatenia ale len zo sumy priznanej súdom a čo do zvyšku žalobu v tejto časti zamietol.

6. Výrok o trovách konania odôvodnil súd 1. inštancie ust. § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016. Žalobcovi vznikol nárok na náhradu za zaplatený súdny poplatok vo výške 982,- eur. Preto mu súd 1. inštancie ako v prevažnej miere úspešnému, priznal nárok na náhradu uvedeného súdneho poplatku. Úspech žalobcu predstavoval 96,46 % a neúspech 3,54 %, teda jedná o neúspech v pomerne nepatrnej časti.

7. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca, a to iba voči II. výroku, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, konkrétne v rozsahu nepriznaných 6,59 % p. a. úrokov za úver zo sumy 15.098,67 eur od 12.12.2014 do zaplatenia. Tvrdenie súdu 1. inštancie, podľa ktorého úroky z úveru je dlžník povinný platiť len do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, nielenže nemá oporu

v právnych predpisoch, ale zároveň môže smerovať k zvýhodňovaniu dlžníkov, ktorí neplania svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o úvere tým, že ich stavia do rovnakej, resp. výhodnejšej pozície ako pred samotným vyhlásením mimoriadnej splatnosti. Takýto arbitrárny výrok preto treba jednoznačne zamietnuť. Nároky vzniknuté pred 01.04.2015 v právnych vzťahoch založených zmluvou o úvere, je potrebné jednoznačne posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka v rozsahu, v akom neodporuje úprave obsiahnutej v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj príslušným ustanoveniam právnych predpisov, upravujúcich právne vzťahy účastníkov, v ktorých je spotrebiteľ prijatých na ochranu spotrebiteľa. Skutočnosť, že dlžník je povinný za poskytnuté peňažné prostriedky platiť úroky, vyplýva priamo zo zákona (§ 497 a nasl. Obchodného zákonníka), ako aj zo samotnej podstaty zmluvy o úvere. Hlavným predmetom zmluvy o úvere, teda okrem poskytnutia peňažných prostriedkov veriteľom a vrátenia týchto peňažných prostriedkov dlžníkom, je zároveň platenie úrokov ako ceny za ich poskytnutie. A contrario, ak by sa vychádzalo z názoru, že veriteľovi neprináležia úroky za úver po vyhlásení mimoriadnej splatnosti, možno potom konštatovať, že od uvedeného okamihu dlžník poskytnuté peňažné prostriedky užíva bezplatne, čo je v rozpore so samotnou podstatou zmluvy o úvere. Žalobca ďalej poukázal na ust. § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré zakotvuje povinnosť spotrebiteľa uhradiť úroky a náklady vzniknuté za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru až do jeho splatenia v prípade, ak spotrebiteľ splatí spotrebiteľský úver pred lehotou splatnosti. Bolo by teda nelogické a v rozpore s dobrými mravmi, požadovať od dlžníka, ktorý neplní svoje zmluvné a zákonné povinnosti menej ako od toho, ktorý plní v súlade so zmluvou o úvere. Nárok na úrok za úver nevylučuje ani ust. § 503 Obchodného zákonníka. Povinnosť splatiť úroky za úver až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov predpokladá i § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka. Nárok žalobcu na úrok za úver za obdobie po vyhlásení mimoriadnej splatnosti, podľa názoru žalobcu nevylučujú ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či už iného právneho predpisu prijatého na ochranu spotrebiteľa. S názorom, že zmluva o úvere je odplatným právnym úkonom sa súd 1. inštancie vo svojom odôvodnení stotožňuje. Súd 1. inštancie vo svojom odôvodnení nepoukázal na žiadne konkrétne ustanovenie právneho predpisu, ktoré by nárok žalobcu na úrok za úver po vyhlásení mimoriadnej splatnosti vylučovalo. Nie je zrejmé, prečo ho súd nepriznal. Vychádzal len z rozhodovacej činnosti súdov, ktorú nemožno považovať za záväznú a nevzal do úvahy právnú úpravu zmluvy o úvere, obsiahnutú v Obchodnom zákonníku. Preto, pokiaľ ide o žalobcov nárok na úrok za úver, má žalobca za to, že tento mu prináleží až do reálneho vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov, a teda aj za obdobie po vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Zároveň žalobca uviedol, že otázka, či veriteľovi prináleží úrok za úver aj za obdobie po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, je otázkou zásadného významu. Preto žiadal, aby v prípade, že bude rozsudok potvrdený, vyslovil odvolací súd, že je dovolanie prípustné. Žalobca žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok v II. výroku, v rozsahu nepriznaných 6,59 % p. a. úrokov za úver zo sumy 15.098,67 eur od 12.12.2014 do zaplatenia a v uvedenom rozsahu vrátil vec súdu 1. inštancie na ďalšie konanie.

8. Žalovaní sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

9. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu 1. inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v rozsahu nepriznaných 6,59 % p. a. úrokov za úver zo sumy 15.098,96 eur od 12.12.2014 do zaplatenia v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP), účinného od 01.07.2016, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, podľa ust. § 385 a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 16.11.2016 a zistil, že odvolanie žalobcu v napadnutej časti nie je dôvodné.

10. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodením napadnutého rozsudku v časti napadnutej v odvolaní a na doplnenie správnosti uvádza. Predčasné zosplatenie úveru predstavuje vo svojej povahe jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenia celej požičanej istiny. Teda podstatný rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach, teda na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav, tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti

justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty, získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok.

11. Inak je to pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ má právo získať späť celú sumu požičaných prostriedkov a odpadá mu obmedzenie práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Teda spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať. Preto niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. Jednalo by sa o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy, pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Išlo by o nadvládu dodávateľa voči spotrebiteľovi, pričom veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku, podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. S protiprávnym stavom sa spájajú výhradne sankcie, lebo spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením zosplatnenej pohľadávky. S týmto protiprávnym stavom sa nemajú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú so stavom lege artis, a teda so stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Pokiaľ by existovala úprava, ktorá by s protiprávnym stavom spájala odplatné plnenie, bola by táto na škodu spotrebiteľa, neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka, robí absolútne neplatnou. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie, a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z.z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu nesplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nar. vl. alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka. Úroky za poskytnutie úveru sa na rozdiel od odplaty za akúkoľvek inú odplatnú službu, či kúpu tovaru odlišujú tým, že plynutím času narastajú (cena za poskytnutú službu narastá). Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie § 3a ods. 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania, prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Je nepravdepodobné, že by spotrebiteľ takúto dohodu individuálne vyjednal s dodávateľom, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne (C-415/2011, AZIZ). Neexistuje kogentná úprava úrokov popri úrokoch z omeškania. Zákon reguluje úroky za úver bez časovej úpravy, a preto dohoda o takýchto úrokoch je odklonom od dispozitívnej úpravy a je nielen v neprospech spotrebiteľa, ale vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany. Navyše sa takáto dohoda dostáva do rozporu aj s ust. § 3a ods. 2 nar. vl. č. 87/1995 Z.z. Pokiaľ by takáto dohoda existovala, išlo by o rozpor so zákonom podľa ust. § 39 a § 52 ods. 2 v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Supervízny účinok odvolania, ktoré podal iba žalobca, neumožňuje preskúmať vyhovujúci výrok, a preto sa odvolací súd nezaoberal tzv. kapitalizáciou úrokov, ich pripisovaním k istine a ďalším úročením. V odvolacej námietke žalobcu čo do ust. § 16 zákona 129/2010 Z.z., odvolací súd uvádza, že zákon v ust. § 16 ods. 1 upravuje povinnosť platiť úroky pri predčasnom splatení spotrebiteľského úveru a nehovorí o úrokoch po splatnosti úveru. Rozhodnutie čo do predčasného zosplatnenia je na dodávateľovi a je na ňom aj dojednanie primeraného sankčného mechanizmu za neplnenie povinností vrátiť úver.

12. Preto odvolací súd rozsudok súdu 1. inštancie v jeho napadnutej časti podľa ust. 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

13. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Úspešným žalovaným v odvolacom konaní patrí právo na náhradu trov odvolacieho

konania voči neúspešnému žalobcovi. Preto odvolací súd priznal žalovaným 1, 2 právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.